

A nagy veterántalálkozó

2024 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nevetséges, hogy 2024-ben bosszúszomjas nyugdíjasok irányítják a baloldali közösséget

Juszt László a Facebookon még mindig szaporítja a suttyó beszólásait. Bolgár György id?nként felt?nik valamilyen rádióban, vég nélkül szórja pártállami fordulatait. Havas Henrik hasonmásait, a tudatlan prolikat szórakoztatja

rögeszmés posztjaival. Lengyel Lászlót hallgatva pironkodva arra gondolunk, hogy bár százból százegyszer tévedni szokott, örökös helyet bérel a baloldali tájékoztatásban. Felbukkan néha Surányi György, aki a múlt század utolsó harmadának közgazdászaként bukott bele a saját agymenéseibe. Kuncze Gábor igyekszik szellemes lenni, halljuk is foga csikorgatását próbálkozás közben. Gy?lölköd? riposztjai közben Gálvölgyi János is viccel?dik persze, ahogyan a Heti hetes „sztárjához” illik. Farkasházy Tivadar olykor nyilatkozik a baráti sajtónak, hogy ? milyen eredeti és sikeres ember. Felsorolhatnék még harminc-negyven id?söd? közszerepl?t a baloldali nyilvánosságból, nagyjából ennyien maradhattak, de inkább ne tegyük, felesleges volna, mindenki ismeri ?ket.

A kompánia tagjai mindannyian betöltötték a hetvenedik évüket, és mégis úgy tesznek, mintha övék volna a jöv? a hazai közéletben. Hát nem az övék. Hanem azoké, akik számolhatnak még aktív évtizedekkel, és van elég tudásuk és tapasztalatuk, hogy valami jót cselekedjenek.

A nyugdíjas baloldaliak ugyanis nem józanul ítélnek, rendszerint hülyeségeket beszélnek. Err?l bárki meggy?z?dhet, aki pár percig meghallgatja soros jövend?mondásukat, ködös jóslataikat, indulatos kirohanásaikat. De ami momentán a legfelt?n?bb: szemmel láthatóan fogalmuk sincs arról, milyen országban élnek.

Egyszer?en nem értik, mennyire kinyílt a világ az új nemzedékek számára. Hogy mindenkinek akad munkája, aki dolgozni akar, hogy sokkal jobban élnek az emberek, mint tizenöt éve, és hogy ?ket, a nagy megmondókat – saját támogatóikat is beleértve – pusztán nosztalgiából hallgatják meg egyáltalán. Hogy a falvakban mi a helyzet, hogy a cigánysággal mi lesz, hogy milyen életet él egy nagycsalád, arról sem ?ket kell megkérdezni. Fogalmuk sincs egy csomó fontos körülményr?l, hiszen régen elveszítették a kapcsolatot a társadalommal, begubóztak, egymást látogatják, csakis a sajtóból tájékozódnak.

(Tévedés ne essék, nem azért bírálom ?ket, mert megöregedtek. Az életkor önmagában semmire nem jogosít és semmib?l nem zár ki. Az ostobaság viszont fájdalmas, és miután a baloldali veteránok tényleg nem másokkal együtt, hanem leginkább a saját ideológiai ketrecükben élnek, onnan pedig b?szen kikiabálnak, hadd tegyük szóvá az id? fájdalmas múlását is.)

Hogy miért mozognak még mindig közöttünk ezek a figurák? Talán azért, mert pótolhatatlannak érzik magukat. Meger?síti ?ket ebben az a szép baloldali hagyomány, hogy a hálózatukat mindig értelmiségi kikiáltókkal m?ködtetik. Nyilván már az MSZP–SZDSZ-h?skorszakban is felt?nt kényszeres túlmozgásuk, de hogy 2024-ben is nyomulnak, furakodnak, tényleg elgondolkodtató. Hetven körül, hetven felett ugyanis illene olykor hallgatni. Esetleg regényt írni, pecázni, utazgatni. Vagy az unokákkal focizni, sétálgatni a folyóparton, szalonnát sütni, délben meginni egy pohár bort, sokat aludni, rejtvényt fejteni.

Mindennek rendelt ideje és helye van, de arra, hogy vén fejjel miért csinálnak magukból bolondot azok, akiknek már réges-régen hallgatniuk illene, csak keresgélem a választ. Illetve tippelni azért én is tudok. Hatalom és pénz – ez jutott eszembe, mert erre a két ken?anyagra gerjednek a leginkább.

Higgyék el, er?s a köt?dés, nincs annyi pénz és kinevezés, hogy ezeknek elég legyen.

A baloldalon továbbá fokozottan érvényes, hogy aki valaha mikrofont kapott, akkor sem óhajtja leadni, amikor már nincs adás, elfogyott a hallgatóság. Nyilván hazudozhatják maguknak egy ideig, hogy milyen széles a nyilvánosságuk, de nézzük meg a követ?ik számát, a befolyásolás hatásfokát, és persze tegyük fel a kérdést, hogy a Fidesz miért nyer tizennégy év óta kétharmaddal – rögtön szerényebbek lesznek. Pontosabban szerényebbnek kellene lenniük, mert erre ?k ugye zsigerileg képtelenek. Hiába tudják, hogy miattuk is süllyed a hajó, képtelenek beleugrani a ment?csónakba, mert valaki azt hazudta nekik 1988-ban, hogy ?k els?tisztnek vagy kapitánynak születtek. Fel?lünk úgy t?nik, teljesen mindegy, hogy díszes egyenruhában vagy félmeztelenül nyelnek el valakit a b?sz hullámok, ?k azonban másképp gondolják.

A hetvenes veteránok egyébként nem páratlan elmék, bár ötven éve ezt hazudozzák magukról és egymásról. Rányomulnak mindenre és mindenkire, akiben fantáziát látnak. Ha nem tehetségesek, törleszkednek a tehetségesekhez, kihasítják a lehet? legnagyobb részt, fölöznek, kamatot szednek, menedzselnek, kaserolnak. Ott fontoskodnak mindenhol, stúdióban, tribünön, fogadáson, ünnepségen, könyvbemutatón. Nem tisztelik mások helyzetét, véleményét, az a lényeg, hogy ?k látsszanak, hallják, csodálják ?ket vég nélkül, állandóan. Teljesen gátlástalanok, történetnek, nyomulnak, és ráadásul mindezt „okosságnak” hiszik, miközben egyszer?en csak pofátlanok és nagykép?ek.

Aki ?szintén elhiszi, hogy a felsorolt öregek bármiféle értéket létrehoztak, szíveskedjenek bármiféle maradandó

szellemi terméket említeni t?lük (el?re szólok, a gyakori televíziós okádás nem az!). Akad bármi is díszes fél évszázadukban, ami joggal tovább örökíthet?, s az utókor hasznosnak találhatja majd? Nem vagyok biztos abban, hogy néhány alkalmi vonyításon kívül egyetlen hangfoszlány is megmarad az emlékezetünkben.

Persze a mi oldalunknak is int? példa a baloldali veteránok vessz?futása. Nem szabad eljutni ugyanis addig a pontig, hogy önmagunk paródiái legyünk. Ha úgy érezzük, a modern világ és az új kihívások átlépnek rajtunk, habozás nélkül át kell adnunk a stafétát. A dolgok ugyanis rendszerint nem rajtunk állnak és fordulnak meg – mind-annyian mellékszerepl?k, sokszor pedig csak egyszer? szemtanúk vagyunk. Ha túlságosan szeretjük önmagunkat, ugyanolyan unalmas paprikajancsik leszünk, mint ezek a pökhendi alakok. Nem azt mondom, hogy azonnal távozzunk a színr?l – én például ötvenesként még pár évig tervezhetek –, de hogy egyszer mindennek vége szakad, az biztos.

Viszont az ember alapvet?en a hazájáért és a népéért dolgozik, nem azért, hogy csodálják olyanok, akik egyébként nem is ismerik. Óriási különbség. Az alázat pedig nem a szellemi alávetettség magatartásformája, hanem a siker alapfeltétele. A végén ugyanis mindig az gy?z, aki jobban ismeri önmagát és az ellenfelét. Az élet minden területén elcsendesedéssel és önmérséklettel kezd?dik a munka, az önmenedzsel?k el?bb-utóbb lebuknak.

A baloldalon azonban ötven évvel ezel?tti szocializációs modelleket követnek, és nincs egyetlen ember köztük, aki szembe merne fordulni a nyugdíjaskorú hálózattal. Ebb?l a helyzetb?l csak akkor lesz kiút, ha a veteránok sorra lelépnek a színr?l. Addig még azért várni kell cseppet, de az el?adás változatlanul nagyon szórakoztató.

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló